

HET COLLECTIEF

HET COLLECTIEF

door Gert de Goede.

VOORWOORD

Alstublieft: u heeft nu mijn allereerste roman in uw handen. En daar ben ik erg trots op! Laat ik u eerst vertellen dat ik zelf een ware boekverslinder ben. Meestal Britse of Scandinavische thrillers, maar ook met een goede (historische) roman maak je mij erg blij. Het is dus eigenlijk vreemd dat ik, die al veel korte verhalen geschreven heb en ook regelmatig teksten schrijf voor diverse instanties, nog niet eerder aan een echt boek begonnen ben. Tot vorig jaar. Ik had, naar aanleiding van een restaurantbezoek met vrienden, een grappig kort verhaal geschreven. En dacht daarna: waarom begin ik eigenlijk niet eens een keer aan een echt boek? Diezelfde dag nog ging ik achter mijn laptop zitten en begon te schrijven. De letters vlogen bijna als vanzelf mijn beeldscherm op. Binnen een week had ik het verhaal staan. Het verder

uitwerken duurde wel wat langer en het herlezen, nogmaals herlezen, toevoegen, weghalen en corrigeren nóg langer. Maar uiteindelijk ligt het nu, keurig gebonden of gelijmd voor uw neus. Het verhaal gaat over een man die plotseling zijn verloren gewaande vriendinnetje en buurmeisje van vroeger terugvindt en haar gaat helpen. Het speelt zich voornamelijk in en om mijn eigen woonplaats Uden af. De woning van de hoofdrolspeler is een bestaand woonhuis in het centrum van Uden en hij werkt vanuit een bedrijfspand op bedrijventerrein Vluchtoord. Hij beleeft, samen met zijn teruggevonden vriendin, spannende momenten op o.a. de Noordkade in Veghel. Ook zijn er spectaculaire achtervolgingen door de smalle straten van Uden en Nistelrode. De hoofdpersonen gaan, voor mensen uit die omgeving, naar herkenbare Udense winkels, terrasjes, restaurants en ze fietsen ook nog door het mooie natuurgebied de Maashorst. Ook speelt het zich gedeeltelijk af in Limburg en dan met name in het bourgondische Maastricht. Ik hoop dat jullie tijdens het lezen

net zo veel van het verhaal mogen genieten als ik genoten heb van het schrijven.

Gert de Goede.

HOOFDSTUKKEN:

VOORWOORD

1. LIVE FEED
2. ELS
3. HET DRIELANDENPUNT
4. ERIK
5. KAN NIET WACHTEN
6. SEXY TONGVAL
7. BAS
8. DREUN
9. OPENBAAR BEZIT
10. BOSSCHE BOL
11. RAAR

12. DE VLUCHT
13. SAMEN LEZEN
14. METAMORFOSE
15. ONDER DRUK
16. VAKANTIEGEVOEL
17. SPECIALE BESTELLING
18. ZEVENENZESTIG
19. ONGEBRUIKELIJKE TRANSACTIES
20. DE VERLEIDING
21. EEN KLEINE OMWEG
22. EEN DUIMPJE
23. DE NOORDKADE
24. HEUVEL OP, HEUVEL AF
25. DUBBEL GEDOPT
26. HET BEGIN VAN HET EINDE
27. OP WEG NAAR...
28. MAASTRICHT
29. NISTELRODE

30. DE GRIJZE GOLF
31. BRANDEND RUBBER
32. DE EERSTE KEER
33. VERRASSING!
34. HONDENPOEP
35. GEBROKEN SPIEGEL
36. EXPLOSIEF
37. INGEBURGERD
38. TORDERA
39. TER AFSLUITING
40. OPPASSERS GENOEG
41. NAWOORD

LIVE FEED

Uit de Limburger: een zojuist binnengekomen Live feed bericht. Schietpartij in hartje Maastricht. Vanmorgen om 09.25 uur is de bekende, gerespecteerde en flamboyante Maastrichtse makelaar en oud wethouder Peter Zuyderveldt aan de Ruitery in zijn woonplaats Maastricht op weg naar zijn kantoor tijdens een kort, maar hevig geweersalvo neergeschoten. Voor zijn leven wordt gevreesd. Verder raakte er, wonder boven wonder, niemand gewond. Geschrokken getuigen hebben slechts een bruin metallic scooter van het merk Vespa, met daarop twee grote mannen in donkere kleding, met hun capuchon diep over hun hoofd getrokken zien wegrijden. De politie tast volledig in het duister over wat de reden of achtergrond zou kunnen zijn van deze aanslag en kan nog geen nadere verklaring geven voor deze poging tot moord en stelt een onderzoek in. Ook vraagt zij eventuele getuigen zich te melden. Voor de reeds gehoorde getuigen is slachtofferhulp ingeschakeld. Betrokken buurtbewoners

hebben besloten vanavond een stille tocht te houden aan de Ruitersij. Er worden enkele duizenden mensen verwacht.

Update: zojuist bereikt ons het droeve bericht dat de bekende en beminde Maastrichtse makelaar en oud wethouder Peter Zuyderveldt in het Maastricht UMC aan zijn zware verwondingen overleden is. Makelaar Zuyderveldt stond bekend om zijn warme betrokkenheid bij lokale humanitaire projecten en was prominent lid van de Orde van de Tafelronde. Samen met zijn vrouw Els was hij een graag gezien gezicht in het Maastrichtse uitgaans- en theaterleven. We wensen zijn vrouw, familie en vrienden veel sterkte bij dit verschrikkelijke verlies.

Enkele dagen later.

Het lichaam van de vermoorde Peter Zuyderveldt is vanmorgen vrijgegeven door justitie. Burgemeester en wethouders van de stad Maastricht delen mee bedroefd en geschokt te zijn vanwege het overlijden van hun oud-collega en dat de stad aanstaande donderdag, mede op verzoek van zijn echtgenote, zijn leven groots gaat vieren in het Theater aan het Vrijthof. Belangstellenden wordt verzocht slechts een witte bloem mee te nemen. Want in tegenstelling tot zijn flamboyante levensstijl hield deze kleurrijke man van witte bloemen. Hij zal ontzettend gemist worden. Zijn uitvaart zal in besloten kring plaatsvinden.

ELS

Uden, Noord Brabant.

Maandagmorgen 06.00 uur. Mijn alarm gaat af. Slaperig kijk ik op mijn iPhone en druk het alarm uit. Ik kom langzaam overeind, gaap luidt, rek me eens flink uit en kijk op mijn telefoon of ik berichten heb. Er staan wat appjes en berichtjes van leveranciers en klanten op. En een appje van ene Els? Het is vannacht rond een uur of drie verzonden zie ik. Of ik haar zo snel mogelijk wil bellen. Ik krab mijn ochtendbaard en denk na. Els? Wie is Els? Ik ben nog niet echt wakker, maar na enig nadenken begint er een lichtje te branden. Vroeger had ik een buurmeisje, of eigenlijk een boezemvriendinnetje: Elsje Duivenborst. Ze zat ook naast me in de klas. Mooie lange zwarte haren. Vaak gevlochten in een dikke vlecht. Prachtige tanden en een altijd lachend gezichtje. We leerden elkaar kennen toen ze met haar ouders naast ons kwam wonen. En omdat we even oud waren gingen we sindsdien samen, door

onze moeders nagekeken, hand in hand naar de lagere school en later ook nog de eerste jaren van de middelbare school. We waren destijds eigenlijk altijd samen. Tot ze zo maar verdween. Ze was plotseling verhuisd. Onverwacht, zonder afscheid. En niemand scheen te weten waarheen. Ik ben er wekenlang verdrietig van geweest. Ontroostbaar. En heb sindsdien niets meer van haar vernomen. In de loop der jaren heb ik haar verschillende keren geprobeerd te vinden, later ook via social media, maar mensen zonder Facebook of LinkedIn zijn onvindbaar. Op een gegeven moment heb ik het dus maar opgegeven haar te zoeken en ben verder gegaan met mijn leven.

Toen ik wat ouder was, rond mijn eenentwintigste, ben ik, na eerder wat andere vriendinnetjes te hebben gehad, of eigenlijk hadden ze mij, want Elsje was nog steeds in mijn gedachten, een ander leuk meisje/jonge vrouw

tegengekomen. Op haar werd ik wél verliefd en hierdoor verdween Elsje voorgoed uit mijn gedachten. Uiteindelijk ben ik met haar, mijn nieuwe liefde, samen gaan wonen. Maar dat duurde niet zo lang. Onze liefde bleek ten langen leste toch niet sterk genoeg. We hielden nog steeds van elkaar en vonden elkaar nog steeds leuk... maar níét leuk genoeg. Dus gingen we als goede vrienden uit elkaar en woon ik sindsdien alleen. En heb al mijn liefde in een mooie, goed lopende zaak in verkoop en verhuur van professionele keukenapparatuur en meubelen gestopt. Mijn zaak is niet zo heel erg groot, maar ik heb een mooie en gezellige klantenkring, ben mijn eigen baas en heb het gewoon erg goed naar mijn zin. Voor een andere liefde maak ik nu eerlijk gezegd even geen tijd. Ik weet het: er zijn van die dating apps en sites, maar dat is niet echt mijn ding. Natuurlijk ga ik weleens met een vriendin uit eten, of heb wel eens een scharreltje of one night stand, maar veel meer is er niet. Mijn ouders zeggen als grapje wel eens dat ze bang zijn dat er nooit kleinkinderen zullen komen. En dat ze

dat bést wel jammer vinden. Ik wuif dat dan weg, er zal ooit heus wel weer eens iemand op mijn pad komen. Ik ben nog jong tenslotte. Nog net geen veertig. Dus ik maak me niet zo druk. Vroeger, als puber wel, dan droomde ik dat Elsje terug zou komen. Dat we samen in een vrolijk gekleurd, peperkoeken huisje in het bos zouden wonen. En dat we dan zomers, op z'n Italiaans, met onze kinderen buiten aan een grote tafel zouden eten. Met alle opa's, oma's, neefjes en nichtjes en goede vrienden erbij. Met rijk gevulde tafels; de mannen bij de barbecue en veel volle glazen en lege flessen wijn. Zo een typisch idyllisch plaatje zoals je in tijdschriften ziet. Toen was ik nog een romanticus. Tja... Dat is er nu wel een beetje af. Els is helaas nooit meer teruggekomen. En er kwamen andere meisjes. En ik was weleens verliefd. Maar dat kroop uiteindelijk nooit zo diep naar binnen als de band die ik met Els had.

Dat was dus mijn leven zo'n beetje. Tot nu. Nu voel ik van opwinding iets kriebelen. In mijn buik. Bijna vlinders. Zou het? Ik glimlach in mezelf. Zou zij het echt zijn? Na al die jaren? En waarom zou ze me dan willen spreken? Nu? Waarom, waar over? Ik rek me nog eens uit, gaap nog eens luid, en wrijf in mijn ogen. Eerst maar even snel plassen, wassen en tandenpoetsen. Ik besluit een rondje hard te gaan lopen en spring daarna onder de douche. Dan droog ik me af, scheer me en bekijk mezelf voor het eerst sinds tijden weer eens goed in de spiegel. Met mijn handen trek ik mijn gezicht wat strakker. Het valt nog best mee. Weliswaar ben ik licht gecraqueleerd rond mijn ogen, maar het kan er verder nog best mee door. En nog geen grijze krul te ontdekken. Ik zou alleen wel eens wat vaker in de zon mogen komen. Beetje bleek voor de tijd van het jaar. Zou ze me eigenlijk nog wel leuk vinden? Ik ga rechtop staan, trek mijn buik in en maak met mijn rechterarm een spierbal, neem een bodybuilders pose aan en bekijk mezelf even. Niet slecht. Weliswaar heb ik

geen sexy sixpack meer en kun je best goed zien dat het lang geleden is dat ik écht gesport heb, maar door mijn regelmatige hardloop rondjes is het allemaal nog wel om aan te zien. Ik heb in elk geval nog geen buikje. Tevreden gesteld kleeft ik me aan, haal vluchtig een borstel en wat gel door mijn krullen en ga naar beneden.

Terwijl ik aan het aanrecht een boterham met pindakaas voor mijn ontbijt smeer, probeer ik haar te bellen. En krijg na een paar keer overgaan een ingesproken boodschap te horen. Hoi Toontje, je spreekt met je oude buurmeisje Elsje; Els Duivenborst. Ik ben nu even niet bereikbaar. Als jij de Toontje bent die ik bedoel, wil je dat dan na de piep doorgeven? Dan probeer ik je zo spoedig mogelijk terug te bellen. Piep!

Ik glimlach breeduit in het niets. Jawel: het is haar stem! Ze is het. Écht! Mijn hart maakt een sprongetje. En wat een mooi accent heeft ze nu. Mooi zacht zangerig Limburgs. Leuk! En ze gebruikt zo te horen haar meisjesnaam nog. Zou ze nog vrij zijn? Ik hoop het! Denk ik. De vlinders dwarrelen wild door mijn buik en alle herinneringen aan vroeger komen weer naar boven. Hoe ze lachte. Hoe ze schuin achterom naar me keek als we naar school renden. Hoe haar mond bewoog als ze sprak. Ik krijg het er zelfs een beetje warm van. Wel vreemd dat ze speciaal voor mij een boodschap ingesproken heeft. Heeft ze voor mij alleen een telefoon aangeschaft? Wat is hier aan de hand? Ik trek verbaasd een wenkbrauw op. Wat raar? Ik leg de telefoon op het aanrecht en zeg tegen mezelf dat ik het straks nog wel een keer probeer. Eerst maar even een kop koffie maken.

Ik pak mijn boterham en koffie op, stop mijn telefoon in mijn broekzak en loop er de trap mee op en ga dan, op de eerste verdieping in mijn werkkamer aangekomen, achter mijn bureau zitten, open mijn laptop, maak een paar offertes, werk een bouwtekening uit en bel een klant. Daarna probeer ik Els nog een keer te bereiken, maar krijg weer haar afwezigheidsboodschap. Na nog een paar vergeefse pogingen app ik haar dat ze mij maar even moet bellen, omdat ik haar niet te pakken krijg. De rest van de ochtend zit ik in een Zoom meeting met de Udense Ondernemers Kring en denk verder niet aan haar. Maar tijdens een snelle lunch tussendoor; een dubbele volkoren boterham met avocado, rucola, mayonaise en dille, bedenk ik dat het wel vreemd is dat ze me vraagt haar snel te bellen; maar dan niet opneemt. Er klopt gewoon iets niet. Ik app haar enigszins ongerust, nog een keer: “alles okay?” Maar krijg wederom geen reactie. De dagen er na heb ik het erg druk, met veel plaatsingen en reparaties en ik hoor niets meer van haar. Els lijkt wel van de

aardbodem verdwenen. Alweer. Raar toch! Heeft ze me misschien in een dronken bui geappt? En schaamt ze zich daar nu voor? Ja; dat zal het wel zijn. Ik laat het gaan. Ze heeft mijn nummer, dus ze kan me bellen. Ze ziet maar. Maar het blijft wél de hele week door mijn hoofd spelen.

HET DRIELANDENPUNT

Drie weken daarvoor. Maastricht.

De telefoon van Frits trilt in zijn binnenzak. Hij pakt hem er uit en kijkt er naar. Het is een appje: we moeten elkaar spreken. Nu. 15.00 uur op vaste stek. Frits kijkt verwonderd, denkt even na en verwijdert het berichtje. Hij kijkt op zijn horloge, het is nu 14.30 uur. Als hij meteen vertrekt móét dat lukken. Hij verlaat zijn kantoor, geeft aan de office manager door dat hij even niet te bereiken is en loopt dan via de achterdeur naar buiten. De zon schijnt heerlijk door het loof. Als hij niet zo gespannen zou zijn, dan zou hij hier enorm van genieten. Maar het is lang geleden dat hij zich ontspannen voelde. Vrij voelde. Hij voelt zich eerder een gevangene. Een gevangene van het Collectief. Bij het minste of geringste moet hij op komen draven. Wist hij maar een manier om er aan te ontsnappen, er uit te stappen. Maar dat weet hij niet. Nee; er is geen weg terug. Wat ooit, lang geleden, een leuke

bijverdienste leek is nu een nachtmerrie geworden. Hij zwaait gemaakt vriendelijk naar een van de burens en steekt het pleintje over naar zijn auto die naast de druk bestickerde Peugeot 108 van de zaak aan de laadpaal staat. Daar rukt hij de stekker uit zijn muisgrijze BMW i3 en de laadpaal, gooit het snoer in de bagageruimte, stapt in en rijdt zoevend weg. Hij manoeuvreert zijn auto door de stad; zijn prachtige stad, pakt dan de N278 en trapt het pedaal van zijn auto diep in. Hij beseft dat hij nu door misschien wel het mooiste deel van Nederland rijdt, maar dat hij er niet eens van geniet. Terwijl dit toch zijn land is, zijn geboortestreek. Hier is hij opgegroeid, maakte er, samen met vrienden fietstochten op zijn racefiets en leerde tijdens zo'n fietstocht zelfs zijn vrouw kennen. Op het drielandpunt. Ze was een toerist uit Rotterdam. Hij reed haar bijna aan, maar ze sprong net op tijd opzij en viel op haar knie. Hij stopte, legde zijn fiets neer, vroeg bezorgd of alles in orde was, keek naar haar bevallige knie en even later in haar prachtige ogen. Ze raakten aan de

praat, maakten een afspraak voor diezelfde avond en het was meteen raak. Dolverliefd waren ze en niet veel later kwam ze bij hem, in Maastricht wonen. Ze trouwden nog geen jaar later en ze was binnen de kortste keren zwanger.

Frits pinkt een traan weg. Wat ben ik toch een stomkop geweest denkt hij. Met alleen mijn makelaarssalaris hadden we ook prima rond kunnen komen. Maar dat is achteraf gepraat. Ik was te hebberig. Nu ben ik onderdeel van het Collectief. En dat verlaat je doorgaans alleen tussen zes plankjes. Hij schrikt van een vrouwelijke fietser die van rechts komt, remt snel en laat haar voor gaan. De fietser bedankt hem met gebaren en wuift hem vriendelijk toe. Frits zwaait terug, geeft dan gas en vervolgt zijn weg.